

Andrzej Garcia
Livia dicsérete

Sose láttam azelőtt, sosem utána,
Livia csak jött és ment a hajnali vonattal,
és nem tett semmit.
És én belehaltam.
Úgy éreztem akkor, mindent tudtam,
mert egyértelmű volt.
Férfi voltam.
Azt mondtam:
„Livia, mi nemigen értjük egymást,
de oly könnyen juthatnánk közös nevezőre,
nézz magunkra, ahogy egymásra nézünk,
itt az értelemnek nincs hatalma!
Ez az a nyelv, amit mindnyájan beszélünk!”

És suttogva mondta, ahogy csak gyilkos suttoghat:
„Tanulj meg akkor jól hazudni rajta!”

Álltam. És Livia elment a vonattal.
És én sohasem láttam azóta.

Moszkva, 1967. november 19.

Párnak nem pár, beszédnek beszéd

Őszintén, Zora, mit mondhattam volna,
kiről beszélhettem volna neked
azon a vicces hajnalon, mikor
eszedbe jutott a tévedésed, és
rájöttél, hogy nem szeretsz?

Mit mondhattam volna neked?
Én mindig Annára gondoltam akkor,
Mit mondtam volna, mint azt, hogy
nekem is van egy régi a zsebemben,
Anna mindig ott van úgyis.

Őszintén, Zora, mit mondhattam volna,
mikor ruhád levette megálltál
előttem, és azt mondtad, mindegy,
éjszaka van és csillagok hullnak
és mi úgyse szeretjük egymást.

Mit mondhattam volna neked?
Fiatal már nem vagyok és szép se
de egy éjjeli ölelésben
elhittem, engem is lehet szeretni,
és reggel nyugodtan el lehet szaladni.

Őszintén, Zora, mit mondhattam volna,
mikor lettem volna bölcsebb,
tudtam, hogy mindketten ugyanazt keressük,
s két kereső soha nem lesz egy pár
mert vagy talál, vagy megtalálják,

mit mondhattam volna neked?
Jó lett volna, ha bevallom, hogy egy
percig azt hittem, te találtál meg?
Bántottál volna, s így is bántottál,
mikor nem vállaltál fel, engemet,

engem, esendőt, te lány, te esendő,
két lény hogy lehet ilyen buta.
Zora, Zora, mit mondhattam volna?
Okos nem szól, csak tovább szalad,
Ostobának haragja is ostoba.

Moszkva 1989. január 23.

Koncz Teréz fordításai

Andrzej Garcia 1939-ben született New Yorkban. Édesanyja lengyel, édesapja orosz származású, Andrzej már Amerikában született. A Sorbonne-t végezte el francia irodalom szakon. 1990-ben váratlanul eltűnt. Oroszul írt verseinek francia fordításait és franciául írt verseit párizsi albérletének új bérlője találta meg egy fiók mélyén.

Tőle kerültek hozzám a versek, melyeket 2008 óta fordítok. Műveinek őszintesége és nyersesége könnyűvé és érthetővé teszi őket. Főleg szerelmes verseket ír, melyek valószínűleg életrajzi ihletésűek.

